

Sygn. akt III K 487/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 sierpnia 2014 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie III Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Maciej Jabłoński

Protokolant: stażysta Mateusz Ozdarski

Prokurator: Jakub Ciborski

Po rozpoznaniu w dniu 1 kwietnia 2014 r., 6 czerwca 2014 r. i 29 sierpnia 2014 r.

sprawy
przeciwko

Z. S. ur. (...) w R., s. R. i B.

oskarżonemu o to, że:

1. będąc odpowiedzialnym z tytułu stanowiska Prezesa zarządu (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. przy ulicy (...), do podania organowi podatkowemu danych zgodnych ze stanem rzeczywistym z tytułu podatku dochodowego od osób prawnych w zeznaniu o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) CIT – 8 nie dopełnił ciążącego na nim obowiązku i podał organowi podatkowemu dane niezgodne ze stanem rzeczywistym wprowadzając w błąd właściwy organ narażając na nienależny zwrot podatkowej należności publicznoprawnej w rozliczeniach w kwocie 24.407,00 zł za rok 2006 oraz w kwocie 82.623,00 zł za 2007 r., z tytułu podatku dochodowego od osób prawnych w zeznaniu o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) CIT – 8, powyższym naruszając art. 9 ust. 1, art. 10 ust. 1 pkt 3, art. 12, art. 15 ust. 1, art. 18 ust. 1, art. 19, art. 22 ust. 1, art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 15.02.1992r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2000, Nr 54, poz. 654 z późn. zm.), tj. o przestępstwo skarbowe z art. 76§2 kks w zw. z art. 9§3 kks w zw. z art. 6§2 kk

H. D. ur. (...) w K., c. M. i Z. z d. B.

oskarżonej o to, że:

1. będąc odpowiedzialną z tytułu stanowiska Głównej Księgowej (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. przy ulicy (...), do rzetelnego prowadzenia ksiąg rachunkowych za 2007 r., nie dopełniła ciążącego na niej obowiązku w zakresie nie zaewidencjonowania przychodu w kwocie 134.474,64 za rok 2007 w prowadzonych księgach rachunkowych, czynem tym naruszono art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 15.02.1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2000 r. Nr 54 poz. 654 z późn. zm.), art. 20 ustawy o rachunkowości z dn. 24 września 1994 r. (Dz. U. z 2009 r. nr 52 poz. 1223 z późn. zm.), tj. o czyn z art. 61 §1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks

orzeka:

1. Z. S. i H. D. uniewinnia od dokonania zarzucanych im czynów, a koszty postępowania przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

III K 487/13

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny w zakresie jakiego nie objęło postanowienie o częściowym umorzeniu postępowania z dnia 3 grudnia 2013r:

Spółka (...), której prezesem zarządu był Z. S., dokonała odliczenia od należnego podatku za lata 2006 i 2007 kwot wynikających z nadpłaty podatku związanej z uiszczeniem zobowiązań podatkowych za inny podmiot tj spółkę (...) SA której majątek przejęto w drodze likwidacji tej ostatniej. W dniu 9 stycznia 2006 spółka (...) przejęła majątek likwidowanej spółki (...) (była jej udziałowcem). W 2009r w trakcie trwającej kontroli podatkowej po stronie władz spółki powstała wątpliwość, co do kwestii uiszczenia podatku przez zlikwidowaną spółkę, której majątek przejęto. (...) Poligrafia, nie uiszczyła bowiem swoich zobowiązań podatkowych i nie złożyła deklaracji CIT -6. Dla uporządkowania sytuacji (...) spółka (...) zapłaciła należny od innego podmiotu podatek wraz ze stosownymi odsetkami w dniu 9 lutego 2009r. Następnie spółka (...) dokonała odliczenia kwoty zapłaconego w ten sposób podatku od należności podatkowych własnych rozliczając je za lata 2006 i 2007 stosownymi korektami zeznań CIT – 8 za lata 2006 i 2007.

H. D. jako Główna Księgowa Spółki w prowadzonych przez siebie księgach rachunkowych nie ujęła kwoty 134.474,64zł stanowiącej przychód z nieodpłatnego użytkowania pomieszczeń biurowych i magazynowych w okresie od 1 lipca 2007r do 31 grudnia 2007r aczkolwiek ujęła ją w rozliczeniu przychodu do opodatkowania i od tej kwoty także został obliczony podatek, a sama została wskazana w zeznaniu podatkowym za 2007r.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następującego materiału dowodowego: wyjaśnień oskarżonych H. D. (k- 109-110, 711-712), Z. S. (k- 712-713), zeznań świadków P. K. i D. S. (k- 727) oraz dokumentów zaliczonych do materiału dowodowego według wykazu z k- 748.

Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania prawdziwości wyjaśnień oskarżonych ani też zeznań przesłuchanych w sprawie świadków. Są one spójne i w zakresie kwestii odliczenia podatku korespondują wzajemnie ze sobą, a nadto znajdują potwierdzenie w dokumentach znajdujących się w aktach sprawy. Nie jest to niczym nietypowym jako że istota sporu stron dotyczy nie faktów bo te są niesporne ale interpretacji ich skutków.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego nie da się przypisać winy oskarżonym w zakresie zarzucanych im czynów.

W zakresie czynu zarzucanego Z. S. Sąd podziela pogląd oskarżyciela, iż spółka (...) nie miała prawa dokonać odliczenia podatku zapłaconego za inny podmiot w taki sposób w jaki to uczyniła, a mianowicie za lata wcześniejsze niż rok zapłaty tego właśnie podatku. W tym względzie pogląd ujęty w prawomocnych decyzjach wydanych przez Naczelnika I Urzędu Skarbowego z dnia 21.06.2010r nie budzi wątpliwości. Jednym z warunków dokonania odliczenia jest samo uiszczenie kwoty jak później ma podlegać odliczeniu. Dopiero z tą chwilą powstaje możliwość takiego odliczenia i nie może ona działać w dowolnej przestrzeni czasowej. W tym bowiem momencie dochodzi do nadpłaty i dopiero istnienie tej nadpłaty stwarza sytuację pozwalającą na jej zagospodarowanie. W latach poprzednich nadpłaty tej spółka (...) nie dokonała, a zatem w zakresie zeszłych zobowiązań podatkowych nie było czego odliczać. Niemniej jednak, niezależnie od skutku takiego błędnego zabiegu jakiego dokonała spółka (...) jakim było wprowadzenie w błąd organu podatkowego i narażenie na nienależny zwrot należności publicznoprawnej nie można nim obarczać oskarżonego na gruncie ustawy karnej skarbowej aczkolwiek on ponosi odpowiedzialność wobec organów podatkowych za treść składanych zeznań podatkowych, co do zasady. W tym jednak szczególnym wypadku oskarżony działał w warunkach usprawiedliwionej nieświadomości tego, iż składając korekty zeznań podatkowych przekracza przepisy prawa. Wyjątkowo złożona materia prawa podatkowego a w szczególności kwestia odliczeń podatkowych i mechanizmu ich dokonywania wymaga dokonywania wnikliwej interpretacji przepisów, przekraczającej niejednokrotnie możliwości przeciętnego ich czytelnika. W takiej sytuacji zmuszony jest on do korzystania z pomocy fachowej. W realiach niniejszej sprawy tak uczynił oskarżony polegając na wiedzy specjalistycznej doradców podatkowych P. K. i D. S., którzy opracowali stanowisko co do kroków jakie w zakresie zobowiązań podatkowych winien podjąć zarząd spółki. Cała koncepcja zapłaty podatku i jego odliczenia wstecznego

była ich autorstwa, a oskarżony polegał na wiedzy specjalistycznej i zaufaniu do swoich doradców w zakresie w jakim sam takowej wiedzy nie posiadał. Trudno nawet od powoływanego w literaturze przeciętnego lub nawet wzorowego obywatela wymagać aby nie tylko znał skomplikowane i zmienne przepisy podatkowe ale, co więcej dokonywał ich interpretacji w tak złożonych stanach faktycznych jak w niniejszej sprawie i to interpretacji tak samo poprawnej jak organy administracji podatkowej. W postępowaniu oskarżonego nie sposób doszukać się złej woli, a końcowy skutek nie był wynikiem chęci przestępczego działania, a jedynie rezultatem prowadzenia spraw podatkowych według jego najlepszej wiedzy, która w tym przypadku kazała uznać swoje ograniczenia kompetencyjne, poszukiwać wiarygodnych w sensie wykonywanych funkcji doradców i postąpienia zgodnie z ich oceną sytuacji prawnej. Doradcy oskarżonego przesłuchani pod rygorem odpowiedzialności karnej przedstawili taki właśnie stan rzeczy, co na tym dopiero etapie zmieniło stan materiału dowodowego w zakresie omawianego czynu. Warto tu zauważyć, że organ podatkowy nie kwestionował samej zasadności odliczenia, a tylko przestrzeń czasową w jakiej miał realizować się jego skutek, co wskazuje na częściowo prawidłową strategię zasugerowaną oskarżonemu. Wobec takiego stanu rzeczy Sąd uznał, że oskarżony miał prawo pozostawać w przekonaniu o prawidłowości swojego działania i zachodzi w niniejszej sprawie przypadek opisany w art. 30 kk co skutkowało uniewinnieniem oskarżonego.

Jak idzie o czyn zarzucany oskarżonej H. D. to Sąd celem weryfikacji jej twierdzeń o literaturze fachowej zalecającej pomijanie takiego rodzaju przychodów jak pochodzące z nieodpłatnego użyczenia powierzchni biurowej i magazynowej w księgach rachunkowych dopuścił dowód z opinii biegłej, która w pełni potwierdziła prawidłowość działania oskarżonej, a dowód ten nie był przez strony kwestionowany, a zatem nie sposób, po zapoznaniu się z tą opinią podzielać tezy o nierzetelności prowadzenia przez oskarżoną ksiąg rachunkowych co prowadzi do poglądu o jedynym możliwym w tej sytuacji rozstrzygnięciu, czyli uniewinnieniu oskarżonej.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji wyroku.